HATODIK FEJEZET.

Egy disznó, sok bors.

Egy-két percig állt a ház előtt és nézegette, mert kíváncsi volt, hogy mi újat fog itt találni. Ekkor hirtelen egy egyenruhás inast látott az erdő felől erre szaladni. Egyedül az egyenruhájáról gondolta, hogy inas, ha csak az arcát látta volna, meg mert volna rá esküdni, hogy hal. Az inas egy kopogtatóval hangosan kopogtatott a kapun, amit egy másik inas tüstént ki is nyitott. Ezen is egyenruha feszült, arca azonban gömbölyű volt, nagy szeme meg olyan, mint a békáé. Alisz észrevette, hogy mindkét inasnak rizsporos haja van, amely fürtökben lóg alá a fejükről. Nagyon szerette volna tudni, hogy mit beszélnek, elősomfordált hát egy kicsit az erdőből, hogy hallgatódzék.

A halképű avval kezdte, hogy nagy levelet vett elő a hóna alól, ami majdnem akkora volt, mint ő maga és azt átadta a másik inasnak, miközben ünnepélyes hangon így szólt: — A hercegnőnek. A királyné szívesen látja egy krokett-játszmára. — A békaképű ugyanolyan ünnepélyes hangon válaszolt, csak éppen a szórenden változtatott egy keveset: — A királynétól. A hercegnőt szívesen látja egy krokett-játszmára.

Evvel mindketten olyan mélyen meghajoltak, hogy fürtjeikkel egymásba akadtak.

Alisznak olyan nevethetnékje lett ettől, hogy vissza kellett szaladnia az erdőbe, mert

attól félt, hogy meghallják. Amikor ujra előmerészkedett, a halképű már elment, a békaképű meg az ajtó előtt ült a földön és ostobán bámulta az eget.

Alisz félénken közeledett a kapuhoz és kopogtatott.